

Havfrue skolen

LUCY COURTENAY
ILLUSTRERET AF SHEENA DEMME

GRATIS LÆSEPRØVE

Havfrue skolen

Martha Brus har første dag i Havfrueskolen ...
og hun er bekymret. Hvad nu hvis hun ikke får nogen
venner? Eller hun skal ride på en søhest? Og hvad vil
lærerne ikke tænke, når de finder ud af, at hendes møster
er Christabel Brus, den berømte sanger og radiovært,
men også den mest uartige havfrue i skolens historie?
Selvom Martha er fast besluttet på at gøre et godt
indtryk i skolen, har familien Brus det med at
rode sig ud i ballade ...

"Jeg er
vild med
Havfrueskolen.
Min nye
yndlingsbog!"
Ava, 8½ år

"Jeg kunne
ikke lægge
bogen fra
mig!"
Harriet, 8 år

I samme serie:

Forlaget Bolden

9 788772 055107

Selv tæt på var det svært at få øje på Skoleklippen. Hvis Martha kneb øjnene sammen, kunne hun se stedet, hvor klippen brød overfladen af Havfruelagunen. Hun holdt fast i sin mors arm med den ene hånd og knugede stroppen på sin skoletaske med den anden. Hun havde aldrig svømmet så langt væk fra grotten før, og det var lidt skræmmende.

”Du må ikke stjæle mad fra køkkenet,” sagde Daphne. ”Din moster stjal engang nogle østers fra skolehaven, hvis der nu skulle være perler inde i dem. Kokken, monsieur Phisque, blev rasende.”

”Var der?” spurgte Martha interesseret. ”Perler indeni?”

”Det er ikke det vigtige her,” sagde Daphne.

Nu kunne Martha se grotter og døre over hele Skoleklippen. Der var også skilte, der hang i reb af tang, hvorpå der stod ting som *Oceanografi*, *Søharmonisk orkester* og *Kunststudio*. Det var alt sammen så spændende, at Martha helt glemte at være bange.

Det største skilt af dem alle hang over en stor grotteåbning fuld af lyst, blå vand og vajende planter.

"*Natura, kanarie, eske,*" læste Martha. "Mener de mon æske?"

"*Natare, canare, esse* betyder: svømme, synge, være," forklarede Daphne. "Det er skolens motto. Kom nu, vi må ikke komme for sent."

Omkring dem svømmede havfruer med hud, hår og skæl i alle farver, og de var alle på vej mod Sølinda Fosses Havfrueskole. Martha opdagede, at ingen andre holdt deres mødre i hånden.

”Jeg klarer mig fra nu af,” sagde hun og trak hurtigt hånden til sig. Det sidste, hun havde brug for, var, at alle syntes, at hun var et pattebarn. ”Hej, hej.”

Det føltes mærkeligt at svømme uden sin mor. Martha forsøgte at holde trit med de andre havfruer, der alle svømmede mod den blege grotte med de vajende planter. Men deres haler piskede vandet, og strømmen hvirvlede omkring dem, så det var

svært at svømme i en lige række.

”Umpf!” gispede hun, da en anden stødte ind i hende.

Hun fik et glimt af noget langt, sort hår og en smuk perlekæde.

”Pas lige på, din lille fisk!” snerrede den sorthårede havfrue, der gled forbi med et slag med en skinnende, blålilla hale.

”Undskyld,” sagde Martha.

”Hvorfor siger du undskyld?” lød en stemme ved siden af hende. ”HUN drønedes ind i DIG!”

Ved siden af Martha svømmede en lille havfrue med

langt, rødt hår, briller og
bleg, fregnet hud. Hendes
gyldne fiskeskæl mindede
Martha om Gæsling.

”Jeg hedder Perle
Musling,” smilede
den rødhårede
havfrue og afslørede
et mellemrum
mellem fortænderne.
”Hvad hedder du?”

”Martha Br ...”

begyndte Martha. Hun
var ikke sikker på, om hun ville afsløre sit efternavn
endnu.

”Godt at møde dig, Martha Brr,” sagde Perle
Musling. ”Er du ny?”

Martha nikkede.

”Også mig,” sagde Perle. ”Er du nervøs?”

Martha nikkede endnu mere.

”Også mig,” sagde Perle igen. ”Men Havfrueskolen er en af den slags ting, man bare må klare, ikke? Hvis man altså vil på universitetet, mener jeg.”

Martha var imponeret. ”Vil du på universitetet?”

”Jeg vil være marinebiolog ligesom min mor. Hun arbejder i Det Indiske Ocean meget af tiden.” Perle løftede hagen. ”Jeg savner hende, når hun ikke er hjemme, men hendes arbejde er supervigtigt.”

Flokken af havfruer omkring åbningen til den blege, blå grotte med de vajende planter begyndte at dele sig op i forskellige rækker.

”Førsteårselever!” råbte en stemme. ”Herovre, tak!”

Stemmen tilhørte en stor blæksprutte med en kraftig koralhalskæde og muslingebesat brilleetui omkring halsen. Hun brugte alle sine otte fangarme til at vifte førsteårseleverne i den rigtige retning. Der var en masse flagren omkring, mens alle forsøgte at svømme ind på en lige række. Det var sværere, end det så ud til.

”Godmorgen, førsteårselever,” sagde blæksprutten. ”Jeg hedder Rita Rislen.”

”Jeg skal hilse fra min søster Sabina, Rita,” sagde en forrest i rækken. ”Hun har fortalt mig, at du er den bedste lærer, hun nogensinde har haft. Jeg hedder Olga Finner.”

Hjertet sank i livet på Martha, da hun genkendte den sorthårede havfrue.

”Tak, Olga,” svarede Rita Rislen varmt. ”Hvordan har din utroligt talentfulde søster det?”

”Hun har det fantastisk, Rita. Hun har fået et job som sanger i Den Mexicanske Golf.”

De andre elever gispede og begyndte at hviske og tiske. Den Mexicanske Golf var berømt for sin skønhed, men også for de mange farer. Ikke mange havfruer valgte at arbejde der.

”Modig og talentfuld på samme tid,” sagde Rita Rislen. ”Hvordan klarer hun orkanerne og krydstogtskibene?”

Olga fik røde kinder. ”Hun har ikke spor imod dem, Rita.”

”Sikke en fedterøv,” hviskede Perle i Marthas øre.

Martha fnisede. Rita Rislen sendte hende et skarpt blik, og Martha tav øjeblikkeligt. Hun ville ikke have problemer, før hendes hale overhovedet var nået ind på skolen.

”Ind med jer i Fællesgrotten,” sagde Rita Rislen og viftede dem ind med sine mange fangarme. ”Forstanderinde Sølinda Fosse vil tale til jer alle, inden hun tager jer med på en rundvisning.”

Martha spærrede øjnene op, da de alle svømmede ind i den blege, blå grotte. Der var ikke noget loft. De

var så tæt på overfladen af Havfruelagunen, at hun kunne stikke hovedet op over vandet, hvis hun blot svømmede et par meter op. Der var en bred scene i den ene ende, og væggene var dekorerede med portrætter af den samme havfrue overalt.

”Sølinda Fosse må virkelig kunne lide at få malet sit portræt,” hviskede Perle til Martha.

Martha stirrede på det lange, hvide hår og de skinnende, sølvhvide skæl på hvert portræt. Hun ville også nyde at få malet sit portræt, hvis hun så lige så majestætisk ud som forstanderinden.

De nye elever svømmede hen til en række koral sæder foran scenen og satte sig ned.

”Må jeg få protokollen?” spurgte Rita Rislen og så sig omkring.

En stor kammusling svømmede hen mod blækspruttens udstrakte fangarm, mens den yndefuldt åbnede og lukkede sin vifteformede skal. Blæksprutten rettede på sine briller hen over næbet. Hun kiggede ind i kammuslingens skal, hvor Martha kunne se en liste med navne.

”Dora Akva?”

”Her, Rita,” sagde en havfrue med brunt hår og en blå hale.

”Maja Anemone?”

Martha begyndte pludselig at blive bekymret. Hvad ville der ske, når de alle sammen hørte hendes efternavn? Hendes familie var de eneste, der hed Brus i hele Havfruelagunen.

”Luna Barracuda?” sagde Rita Rislen.

Martha hørte et nys bag sig og vendte rundt.

”Har du et lomme-tørklæde?” hviskede Perle. Hendes øjne var røde og hævede. ”Jeg er virkelig ... allergisk over for koral.”

Martha åbnede sin taske for at finde et lomme-tørklæde frem til Perle.

”Martha Brus?” sagde Rita Rislen.

I det samme skød en skriggrøn søslange op af Marthas taske. Og den så ikke ud til at have nydt opholdet derinde. Den snoede sig irritabelt rundt i vandet og bandt komplicerede knuder på sig selv.

”Hun har en SLANGE!” hvinede en stemme.

Pludselig begyndte alle at råbe og skrige. Koralstole væltede omkuld og gik i stykker mod grottens gulv. Et af Sølinda Fosses portrætter gled af sin krog i det hvirvlende vand og forsvandt ind i noget tang, og de nye havfrueelever plaskede og hvinede og forsøgte at komme så langt væk fra Martha som muligt.

I mellemtiden bandt slangen sine knuder op og skød af sted mod et mørkt hjørne.

”MARTHA BRUS?” gentog Rita Rislen og

hævede sin stemme ud over kaosset.

Martha rakte sin hånd i vejret.

”Her, Rita,” sagde hun med en svag stemme.

